

«Τὴν πάνσεπτον ἐγκράτειαν, ἐναρξώμεθα φαιδροῶς...»

«Δ

τ

Ἀπὸ τὶς κορυφαῖες στιγμές τοῦ ἱερατικοῦ μας βίου, ἀπὸ τὶς πλέον συγκινητικὲς ποὺ σφραγίζουν πραγματικὰ τὴν ὅλη μας ποιμαντικὴ διαδρομὴ, εἶναι κι αὐτὴ τῆς εἰσόδου μας στὴ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή. Κι εἶναι ὄντως μιὰ εὐλογημένη καὶ θεοφώτιστη εὐκαιρία, μέσα στὴν ἐτήσια πορεία μας, γιὰ νὰ βροῦμε ξανὰ τὴν ἄκρη τοῦ νήματος ποὺ μᾶς ἐνώνει μὲ τὸ Θεό καὶ νὰ Τὸν ξαναβάλουμε στὴν καθημερινότητά μας. «Κύριον, πλέον καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς» μας, δηλαδή

Ὅμως γιὰ τὸν κάθε ἱερέα τὸ ἀποψινὸ τὸ βράδυ τῆς Κυριακῆς τῆς Τυρινῆς, ποὺ μὲ τὸν πρῶτο Κατανυκτικὸ Ἑσπερινὸ κάνει τὸ πρῶτο τῆς σεργιάνι στὴ ζωὴ καὶ τὶς διακονίες μας ἢ Μεγάλῃ Σαρακοστή, ἢ, ἢ Κυρὰ-Σαρακοστή τοῦ λαοῦ μας, τὸ βράδυ αὐτό, λοιπόν, ἓνα περίεργο ρῖγος καταλαμβάνει τὸν κάθε ἱερέα. Ἐνα ρῖγος ποὺ τὸ νοιώθει, καθὼς ἀνοίγει τὴν Ὁραία Πύλη, ὥστε νὰ φανεῖ τὸ μισοφωτισμένο Ἱερὸ Βῆμα τὸ ντυμένο μὲ τὰ μῶβ τὰ χρώματα τῆς Σαρακοστῆς. Γιατὶ νοιώθει πὼς αὐτὸν διάλεξε κι ἐφέτος ἢ Χάρις Του, ὥστε ν' ἀνοίξει πάλι τὴ θύρα στὸ πανίερο αὐτὸ τῶν ἀρετῶν τὸ στάδιο, ὥστε νὰ εἰσοδεύσουν «οἱ βουλόμενοι ἀθλῆσαι». Καὶ νοιώθει ὑπεύθυνος γιὰ ὅλους αὐτούς, ἀλλὰ καὶ γιὰ κείνους ποὺ ἀπόμειναν ἔξω. Γιὰ ἐκείνους ποὺ λανθασμένα γιορτάζουν καὶ τιμο-

ὕν τις ἡμέρες αὐτές, με εὐωχία, κοσμικὴ συνείδηση καὶ σὲ κλίμα ἐνε-
τελῶς ξένο ἀπ' αὐτὸ ποὺ περιέχουν, διδάσκουν καὶ προτείνουν οἱ
καθαγιασμένες ἡμέρες τῆς Σαρακοστής. Ἔτσι, ἐνῶ εὕχονται Καλὴ
Σαρακοστή, ἀπὸ τὴν ἄλλη μῆτε τὴν Σαρακοστή τιμοῦν, μῆτε συντο-
νίζονται πνευματικὰ μετὰ τὴν εὐκατάλυτο συχνότητα ποὺ οἱ ἡμέρες
αὐτὲς ἀκτινοβολοῦν. Γι' αὐτὸ κι ὁ ἱερέας προσπαθεῖ μετὰ κάθε
τρόπο νὰ καταστήσει σὲ ὅλους γνωστὸ ὅτι εὕχεται, ὅπως Ἐκεῖνος,
«ὡς Δεσπότης καὶ εὐσπλαγχνος, [τὸν καθένα τους ξεχωριστὰ πρὸς
μετάνοιαν] πάλιν ἀνακάλεσαι».

Στ' ἀλήθεια, ἂν ἐπιχειρήσουμε νὰ κοιτάξουμε βαθύτερα μέσα
μας, θὰ παρατηρήσουμε τὸ πόση ἀνάγκη τὴν ἔχουμε αὐτὴν τὴν
ἱερὴ περίοδο τοῦ Τριωδίου. Ποὺ στὴν οὐσία εἶναι ἓνα δρομολόγιο,
μιὰ χρησὶμη πορεία, ὄχι χωρὶς νόημα καὶ σκοπὸ. Γιατὶ ἡ παρουσία
τοῦ Τριωδίου στὴ ζωὴ μας, καὶ δὴ στὴν πνευματικὴ μας βιοτή, εἶναι
ἡ ἀποκάλυψη τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ Θεοῦ σὲ καθένα μας. Μετὰ λίγα
λόγια εἶναι τὸ κορυφαῖο μάθημα ποὺ μᾶς διδάσκει ἡ Χάρις Του,
ὥστε νὰ κατορθώσουμε, ἀφοῦ συνέλθουμε «ἐκ τοῦ κλύδωνος τῆς
ἁμαρτίας», νὰ ἀποβάλουμε τὸ κάθε προσωπεῖο ποὺ φορᾶμε καθη-
μερινὰ «ἵνα φανῶμεν τοῖς ἀνθρώποις» (Μτθ. 6, 16). Καὶ θέλει
«ἀρετὴν καὶ τόλμην» μιὰ τέτοια προσπάθεια, γιατί διαφορετικὰ θὰ
ταλανιζόμαστε μέσα στὰ συμπλέγματα ποὺ μᾶς κληροδοτοῦν τὰ
προσωπεῖα, τὰ ὁποῖα ἀναγκαζόμαστε τὰ φορᾶμε, μετὰ ἀποτέλεσμα
ὄλο καὶ περισσότερο θὰ βυθιζόμαστε σὲ τέλμα ἀμφιβολιῶν καὶ
πνευματικῆς ἀστάθειας. Μετὰ λίγα λόγια ἀκριβῆς καθρέφτης τῆς ψυ-
χῆς τοῦ καθενός μας εἶναι τὸ παρακάτω τροπάριο, τὸ ὁποῖο ἀνήκει
στὴν εὐκράτο ζώνη τῶν κατανοητικῶν τροπαρίων τῆς Ὀκτωήχου
καὶ ταιριάζει τόσο πολὺ μετὰ τὸ ὄλο κλίμα τῆς ἀποψινῆς βραδιάς τῶν
θείων εἰσοδίων τῆς Μ. Τεσσαρακοστής: «*Βλέψον σου τὰ παράνομα
ἔργα, ᾧ ψυχῇ μου, καὶ θαύμασον, πῶς σε γῆ βαστάζει, καὶ σκη-
πτὸς οὐ φλέγει; πῶς ἄγριοι θῆρες οὐκ ἐσθίουσί σε; πῶς δὲ καὶ ὁ
ἥλιος ὁ ἄδυτος, ἐλλάμπων σοι, αἰὲ οὐκ ἐπαύσατο; ἀνάστα, μετα-
νόησον, βόησον πρὸς Κύριον. Ἡμαρτόν σοι ἡμαρτον, ἐλέησόν με*».

Ἄς τὸ ξαναδιαβάσουμε καλύτερα, Ποιὸς ξέρει ἴσως ἡ Σαρα-
κοστή μας γίνεαι ἀληθινὴ πορεία πρὸς τὴν Ἀνάσταση. Αὐτό, ἄλλω-
στε, δὲ ζητᾶμε;

Πρωτοπρεσβ. Κων. Ν. Καλλιανός
Ἐφημέριος Ἱ. Ναοῦ Ἁγ. Παντελεήμονος Σκοπέλου